

NHỮNG MÙA GIÁNG SINH

Tôi được sinh ra ở vùng quê Quảng nam...Sau hiệp Geneve 1954, đến 1956 tôi tìm ra TP Đà Nẵng, rồi Huế để học tập. Tôi tốt nghiệp Đ.H.Y-Khoa Huế năm 1967. Đơn vị tôi phục vụ đầu tiên là Bệnh viện Tiểu khu Phước long và sau đó được chuyển về QYV Trương bá Hân ở tỉnh Sóc trăng. Sau 30-4-1975, đi Cải tạo, rồi về làm Bác sĩ Lưu dụng tại Huyện Mỹ tú Sóc trăng, rồi sau đó phục vụ tại trường Trung học Y-tế tỉnh Hậu giang, thành phố Cần thơ. Cuối cùng được Di dân sang Hoa kỳ cuối năm 1996.

Tập thơ ngắn này, ghi lại kỷ niệm của những Mùa Giáng Sinh suốt đời của tôi. Cảm ơn Chúa đã điều dắt tôi và gia đình từ Miền Trung đến Miền Nam...Cuối cùng được về Đất Hứa. Đa tạ ơn Chúa, đời sống của gia đình tôi đã tam ổn...Tôi nguyện những ngày còn lại để làm thơ CA NGỢI Chúa.

*IOWA, mùa Giáng sinh 2009
BS TỔ ĐÌNH ĐÀI*

1. KHÔNG CÓ GIÁNG SINH

(Vùng quê QUẢNG-NAM 1945-1954)

Nội đi rồi, trời cũng đi theo,
Làng thôn xơ xác, hiểm nghèo bủa quanh.
Ngày đêm súng đạn tung hoành,
Cửa nhà tan nát, ruộng đồng vắng teo !

Nhà Thờ cháy rụi, cây lá héo queo,
Nơi đâu thờ phượng, học lời Đức Cha !
Máy bay bom đạn gầm thét gần xa,
Vòng quanh trời đất, hỏa châu ngó nhìn !

Ngủ hầm ở bụi, rách rưới tèm hem,
Đói cơm khát máu, ưu phiền nguy tai !!
Phải chăng cuộc đời bể-khổ trần-ai,
Vì thiếu người TỐT trông coi đất điều !

Chín năm địa ngục, máu lửa điều hiêu,
Não nùng ai oán bao chiều khóc than !
Nội ơi, con mơ cánh cửa Thiên-đàn,
Ngàn hoa đua nở, ngập tràn yêu thương!

1. MÙA GIÁNG SINH 1954

(Sau Hiệp-định Geneve)

“HOÀ BÌNH ĐÌNH CHIẾN”

Tin vừa khỏi miệng, đất trời hân-hoan!
Niềm vui lan rộng khắp xóm làng,
Mọi người như thể bó hoa lan của trời !

Bà con tin Chúa, sống sót khắp nơi,
Lần lượt thăm viếng linh hồn Nội con.
Chín năm biển lửa, nay mới hoàn hồn,
Ôm nhau cười, khóc một lòng cầu Cha!

Giúp nhau xây trại, cất nhà,
Tranh tre, mái lá hương hoa tình nồng!
Thương nhau như thể người thân,
Chia cơm, xẻ áo trong tình xóm thôn!

Ruộng vườn vui hát véo von,
Mưa hòa, gió thuận đêm canh nở hoa.
Giáng-sinh năm ấy, xóm nhỏ vang ca!
Niềm vui trong Chúa, sáng lòa thấu canh!

Hằng tuần cầu nguyện với lòng thành,
Cha đã quay lại, long lanh đất trời!
Chúng con nguyện nhất quyết vâng lời,
Một lòng tin Chúa, đổi đời nước non!

2. CON VỀ ĐÀ-NẴNG 1956

Dòng nước bình yên đưa con về Đà Nẵng,
Xa quê nghèo bao nỗi nhớ niềm thương!
Bờ tre, gốc chuối nơi con đã nấu nương,
Ca dao, lời mẹ vẫn vương u-hoài!

Nơi đây phố-thị, kẻ bán người mua,
Trò đời danh lợi, tranh đua hảo vờ!
Sông Hàn ơi, ta cảm thấy chơi vơi,
Thuyền ta lạc lõng giữa trời Đại-dương!

Chăm lo đèn sách, bút nghiên,
Để tìm sao lãng niềm riêng một thời.
Trắng mùa thi cử đến nơi,
Tìm bờ bến mới, phương trời mờ xa!

Chim trời giọng hát ngân nga,
Nước có nguồn, cây có cội xót xa đêm ngày!
Đông về sương nặng vai gầy,
Mau tìm mái ấm vui vầy tình Cha!

Chuông nhà thờ vang dội ngân nga,
Nhìn cây Thập-tự xót xa ngậm ngùi!
Cha ơi, thân con đơn chiếc, nổi trôi,
Tình Cha thôi thúc, khung trời yêu thương!

3. QUÀ GIÁNG SINH

(Huế-đô từ 1960...)

Bảy năm đèn sách ngôi trường,
Trau dồi rèn luyện, tình thương nghĩa nồng.
Cám ơn vòm trời TÂY-ĐỨC xa xăm
Quà tặng quý báu miền Trung, quê nghèo.

Ba hòn đá-tảng tình-nghĩa sơn keo!
Cha LUẬN, BS QUYẾN vượt đèo hiểm nguy!
Giao-sư KRAINICK, ngọn đèn sáng lưu ly,
Thấp búng ngọn lửa, HUẾ-ĐÔ vui-mừng!

Ngôi trường Y-KHOA ánh sáng mặt nồng,
Vòm trời xứ HUẾ ngập tràn hương hoa!
Hằng ngày đàn chim non ríu rít hát ca
Tình thương, hy-vọng ngân nga vang lừng!

Suối tình thương dào dạt trong lòng,
Trần đầy nhựa sống, vườn trồng mầm non!
Hình ảnh quà tặng như khối vàng son
Khuôn vàng điều đất đàn con trưởng thành!

Món quà GIÁNG-SINH mãi mãi trường tồn,
Cây Đa CỔ-thụ trong lòng Huế-đô.
Vùng HỒNG quang-rạng, sáng tỏa khắp nhỏ
Lan xa, tỏa rộng khắp bốn bờ Đại-dương!

4. DỤ GIÁNG-SINH NHÀ G.S. KRAINICK

(Cư-xá Giáo viên Huế 1964)

Đêm Giáng-sinh mùa đông lạnh lẽo,
Khung trời xứ Huế, cheo-leo tình đời.
Được thầy Krainick gọi mời,
Chúng con phấn khởi, hoa tươi đầy mình.

Gian phòng con chật ních nghĩa tình,
Cây thông rực sáng, lung linh ánh đèn.
Trên bàn thơm phức, đầy đủ thức ăn
Đa tạ ơn Chúa ban ân muôn loài.

Tiếng đàn du dương, thánh thót lắng lại,,
Tình thương của Chúa nói dài Tây-Đông!
Hình ảnh thầy Krainick như đóa hoa hồng,
Rời xa Tây-đức gánh gồng miền Trung!

Thương học-trò, quý mến bệnh nhân,
Tận tâm chăm sóc khu Nhi-đồng Huế-đô!
Tự hiến máu mình cho các em bé ốm-o
Suy dinh-dưỡng, gầy khô quê nghèo!

Gương Thầy như ánh sáng ban mai,
Tình thương của Chúa, sáng soi trong ngàn!
Già-từ Thầy, vòng tay âu yếm lắng lắng,
Đêm Giáng sinh năm ấy, cõi-bồng non-tiên!

(Thầy Krainick đã bị chôn sống, Tết Mậu thân 1968,
Huế)

5. ÔNG GIÀ NOEL, Phước-long 1970

(Tặng thiếu-nhi Việt-nam)

Ông già Noel ơi!
Thiên-thần của lúa trẻ mầm non,
Bài thơ tuyệt tác mãi trường tồn,
Lo vườn xới cho vườn hoa thế-hệ.
Ông Noel ơi, năm nay ông lại về
Chuông Giáo-đường vang rền mừng Chúa,
Khắp Năm-châu thiên hạ mừng vui !
Riêng chúng con,
Thiếu nhi Việt nam đau khổ ngậm ngùi!
Nhìn thấy Chúa trong bầu trời bom đạn!
Giáo đường đâu? cha mẹ đâu ?
Tương lai như bụi mờ trong cơn gió thoảng!
Chập chờn như biển cả Đại-dương!
Ông Noel ơi,
Chúng con gào xin một chút tình thương!
Được mãi mãi nằm trong tay Chúa!
HÒA-BÌNH, BẮC-ÁI
Chúng con cầu xin hai chữ HÒA-BÌNH
Để được thấy ánh bình minh,
Thấy bướm lượn trong vườn hoa nhỏ..
Chúng con cần cha, có mẹ
Có bạn bè hai buổi đến trường
Các buổi chiều Chúa nhật
Được mặc đồ mới đến Giáo đường xem lễ!
Ông Noel ơi, năm nay ông lại về..
Trẻ Việt-nam không màn bánh kẹo,
Không cần đồ chơi lộng lẫy ngoại bang!
Xin ông dạy khắp xóm làng,
Đem sự sống cho chúng con nhờ với!
Ông Noel ơi, mỗi morn trông đợi !
Sợ chết từng giờ, máu rơi bên chân Chúa!
Lòng ghen ngào, mong Chúa cứu con!
Nước Việt-nam, mảnh đất gầy còm,
Sao lắm chuyện, chúng con mãi khổ!
Chúa ơi, thiếu-nhi Việt-nam chìm trong bão tố!
Cầu xin hơi thở và ánh sáng mặt trời!!

6. MÙA GIÁNG SINH 1970

(Phước Long Bà-rá)

Đã qua rồi 25 mùa chinh chiến,
Lòng mỗi mòn mong chút ánh bình-minh!
Vẫn xa lắm, mắt mờ đẫm lệ
Vành môi khô, rạn nứt chiếc thân gầy!
Và đêm nay, Giáng sinh lại về,
Về trong khói lửa thương đau!
Lâm râm mãi, không thốt lên lời cầu nguyện!
Lạy Chúa, chúng con nói tiếng Việt-nam,
Dâng đến Chúa, tiếng kêu đau khổ nhất!
Chúng con đang rẫy chết!
Chết dưới nền văn-minh khoa-học!
Nhà cửa, Giáo đường đổ nát.
Đất côi-cằn không mọc được mầm non.
Tình anh em đã hóa ra hận thù!
Tình bè bạn, nói với nhau bằng bom đạn!
Nước Việt-nam hình hài nứt rạn!
Dân Việt-nam đem cái chết làm trò chơi!
Lạy Chúa, Chúa ơi
Đừng nỡ bỏ chúng con bên trời Á!
Giờ đây chuông Giáo đường đang mừng Chúa.
Khắp Năm –châu nô nức mừng vui!
Chỉ chúng con quần quại trong hận thù
Máu và lửa giành đi lời Chúa.

Mừng lạy Chúa,
Rủ lòng thương 30 triệu dân lành
Tim thôn thức, vành môi rớm máu!
Cho chúng con ngày đêm ăn năn,
Trong vòng tay nhân hậu của Ngài

7. GIÁNG SINH NĂM NHÂM-TÝ

Phước-long 1972

Khi con còn nhỏ bé,
Thường theo mẹ đi lễ nhà Thờ,
Mẹ buồn vì năm ấy đồng khô
Cầu xin Chúa, thương dân nghèo khổ!
Cha con ngáp dài cạ quọ
Đã tàn canh, còn mãi đọc kinh!
Vi ngăn ngõ thế đứng của mình,
Con lặng lẽ vào phòng ru ngủ.

Vào năm ấy con vừa đi học,
Chiến sự dập dồn, giai đoạn phản công.
Cha con theo gót từng chinh,
Mẹ nước nở bên ruộng vườn hoan vắng!
Đêm đêm mẹ con cầu nguyện
Xin Chúa trời thương xót thế nhân!
Tuổi thơ ngây gót nhỏ bằng khuôn,
Đêm thức trắng nguyện cầu theo mẹ.

Con lớn lên nghe lòng cay đắng!
Mẹ ghen ngào trong buổi tiễn đưa!
Nhìn quê hương nước mắt như mưa
Ôi tất cả còn đâu ! nhà thờ nhỏ bé

Quá đau lòng, châu thân tê dại
Sỏi đá bùn còn biết về đâu!
Mắt rưng rưng, mẹ cố nguyện cầu
Xin Cha xót thương cõi đời khổ lụy!

Năm nay, mùa Giáng sinh Nhâm-tý
Khói lửa sôi bùng, chiến sự dần co..
Lòng băng khuôn mây tím giăng về,
Chiều Bệnh-viện buồn vương não ruột!
Bàn tay con, bàn tay Thầy- thuốc
Vẫn óc tim mơ ước thuở nào
Lòng thành xin khẩn nguyện trời cao
Xót thương, che chở những người hiền lương!

Mùa Giáng-sinh, mùa của yêu thương,
Xin ánh sáng soi đường dẫn lối
Thức tỉnh những kẻ lạc đường tội lỗi
Sớm quay về theo ánh-sáng của Cha.
Cho trần gian bớt nỗi can qua,
Điều nhân loại vào đường vĩnh cửu
Đa tạ ơn Cha, tình Cha nặng trĩu,
Con cháu Lạc-hồng mãi mãi ghi ơn!

8. THÁC ĐỨC MẸ PHƯỚC-LONG

1972

Dòng thác, nước đổ ào ào,
Xa xa vọng lại âm-thanh u-buồn!
Réo gọi con cháu đầu nguồn,
Thôi đừng vội vã để lòng ta đau!

Bầu trời cao, mây trắng ủ-xào,
Gió nguồn xô đẩy, ào ào lá rơi.
Cây rừng run rẩy thân xác tả tơi,
Đường mòn sỏi đá, chim trời thở than!

Khung buồn xơ xác như mẹ lạc con,
Chơi vơi đồi núi héo mòn màu xanh.
Dòng sông uốn khúc, quặn mình,
Chảy dài xa vắng, chạnh lòng gió mây!

Nước ơi, ra đi nhớ lại nơi này,
Quay về nguồn cội, chứng lời nước-non!
Gió ơi, thôi đừng ca hát héo-hon,
Nỗi buồn vời vợi, đất hồng ngăn ngõ!

Mẹ ơi, tình mẹ đẹp tựa nhưng tơ!
Bao la hùng-vĩ, bến trời mệnh mông !
Đau lòng Mẹ thét, Mẹ gầm
Thương con đứt ruột, đã đờ làm lơ

9. KÍNH LẠY CHA (Phước-long 1972)

Mắt rung rung, kính lạy Cha trời,
Tìm con nức nở giữa đồi núi hoang.
Mắt con ngập tỏa bàng hoàng
Vành môi rạn nứt, thân con rã rời!
Cuối lạy Đức-Cha trời!
Hiện thân của lòng nhân đức,
Nguồn sống thiên nhiên ban phước muôn loài!
Xót thương chúng con, thân phận nhỏ nhoi,
Chìm trong bể khổ, cõi đời tối tăm!

Kính dâng một tấm lòng thành,
Xin Cha soi sáng u- minh nuôi người!
Đau thương, uất hận ngậm ngùi,
Vì đâu thế sự nổi trôi thế này!
Kính lạy Cha, chúng con quá khổ!
Tiếng khóc than, nức nở khắp hoàn-cầu!
Ôi máu xương, sông núi về đâu!
Mà nhân loại u hoài trong bể máu!
Người Việt-nam, đầu đen máu đỏ
Đang rẩy run, nhìn cái chết đến gần!

Cha ơi, 4,000 năm công đức của Tiên nhân,
Hơn 2,000 Cha đã dẫn thân cứu đời!
Giờ đây, đất nước con khói lửa ngập trời,
Núi xương sông máu, hận phơi chất chồng!
Mùa Giáng sinh, vang dội chuông ngân,
Tình Cha soi sáng vòng quanh đất trời!
Mắt rung rung, giọt lệ thay lời,
Việt nam nhỏ bé, xin Cha gia đoái thương !
Giúp chúng con sức mạnh can trường,
Vượt qua gian khổ tìm hoa thái bình...
Đội ơn Cha đức độ nhân tình
Ngàn năm Mãi mãi trong vòng tay Cha.

10. HỌP MỪNG GIÁNG SINH

(QYV Trương bá Hân Sóc-trắng 1973)

Mừng Giáng sinh, bạn bè tụ họp,
Phòng hội-trường sáng rực cả lên.
Lê bước chân, nặng tiều buồn tênh,
Cảnh Bệnh-viện, sầu vượn vai áo!

Cha ơi, sao lòng con buồn ảo não,
Lạc lòi như hoa dại mờ sương!
Nhìn khung buồn, xác lá ngập đường,
Cảnh Bệnh-viện, hoàng hôn màu tím

Người lính trẻ, mắt buồn thăm thẳm,
Lê thân mình trên chiếc nạn ngập ngừng!
Nhìn vợ hiền khước mắt rung rung,
Gió lướt nhẹ, ống quần phát phới!

Ngước nhìn con, dáng buồn bối rối,
Miệng gương chào, vội vã quay lưng.
Màu xanh xanh ngập các nẻo đường,
Cả thế hệ mỗi mòn tàn tật!

Bước vào phòng, trang hoàn thân mật,
Con thững thờ lặc giữa đời hoang!
Lòng đốn đau, ngán lệ tuôn tràn,
Thương dân VIỆT hải hùng gánh chịu!

Con rùng mình, thấy lòng nặng trĩu
Gây bàn hoàn buổi họp mặt mừng Cha
Ngọn gió chiều nhẹ nhẹ lướt qua,
Như lời ve vuốt phôi pha nỗi buồn!

11. ĐÓN GIÁNG SINH GIÁP-DẦN

(QYV Trương bá Hân Sóc-trắng 1974)

Năm nay Giáng sinh lại về,
Mùa Đông gió lạnh lê thê não lòng!
Chiến trường sôi động, biển lửa máu xương,
Khung trời Bệnh-viện thê lương thâm sâu!!!

Kể làm sao hết nỗi đốn đau!
Bệnh-viện chất-ních, bệnh nằm ngổn ngang!
Ngẩn ngơ, ngơ ngác như xác không hồn,
Thân hình mất mát, tanh rờn máu me!

Cha ơi, hình ảnh Cha trên núi Gotha,
Treo trên Thập-tự, cứu người trần gian!
Ngày nay đến thế hệ chúng con,
Thanh niên ưu tú, ước mong HÒA-BÌNH

Vì người đời quý quái, yêu tinh,
Nhồi da xáo thịt, dân tình xốn xang!
Quyết lòng gồng gánh vai mang
Bảo vệ xứ sở, gia- đình yên vui.

Nhìn thấy anh em, thân xác tả tơi,
Máu thịt họ đang gọi-rửa cõi đời nhớp dơ!
Cha hiện ra qua ánh sương mờ,
Cho chúng con như “CQP” thắng loài sói lang.

12. MÙA GIÁNG SINH NĂM ẤY

(Khám lớn Sóc-trăng 1976)

“Nhất nhật tại tù, thiên-thu tại ngoại”
Nhưng có Cha, con chẳng ngại gì.
Nhớ đến Cha, con chẳng chút nghĩ suy,
Niềm đau phai lạt, tháng ngày thoi đưa!

Đêm Giáng sinh, bên ngoài cảnh vật say sưa,
Nhớ ơn Tạo-hóa, muôn loài hát vang.
Cha ta đã từ giả Điện-vàng,
Xuống trần thế, làm người thường cứu dân!

Cha sanh ra trong cảnh nghèo nàn,
Áo chần rách nát, chiếu mền cỏ khô.
Giữa dòng đời bèo bọt nhấp nhô,
Bị đời hành hạ, thân phôi Thập-tự ngã!

Suối tình-thương, giọt máu nóng tuôn ra,
Cội nguồn sự sống, hương hoa thái-bình.
HÒA-BÌNH, BÁC-ÁI, VĨ-ĐẠI, CAO XANH
Không gian, mặt đất long lanh ngọc ngà.

Con nay dù đang chịu cảnh xót xa,
Màn trời, chiều đất, hỏi tra lăm điều !
Tin nơi Cha, như giọt nước mưa chiều,
Ngày mai trời sáng, dập dìu bướm-hoa!

13. TƯỜNG NHỚ ĐẾN CHA...

(Bệnh-viện Mỹ-tú, Sóc trăng 1979)

Đêm nay con tưởng nhớ
Đêm Đông lạnh lẽo, CHÚA SINH RA ĐỜI
Nơi quê nghèo, cuộc sống chơi-vơi,
Nằm trong mán cỏ, chẳng nôi, chẳng mừng.

Thiên-thần réo gọi, hồ hởi vui mừng
Ngàn sao lấp lánh, sáng trong bầu trời!
Bác-học phương Đông tìm kiếm đến nơi,
Ta ơn ẦU-CHÚA xuống đời cứu dân!

Chúa ơi, nơi đây cuộc sống khó khăn,
Cỏi đời vật chất, đua chen hận thù!
Tìm đâu ra người biết thực-hư,
Con bi ghét bỏ, hận thù xót xa!

Ngày ngày nhìn ánh mây xa,
Lời Cha thô thể, lựa là trong con.
LẤY ẦN GIẢI OÁN, cuộc sống trường tồn,
Bác-sĩ LƯU-DỤNG, ngọn đèn lung linh.

Nhà tranh vách lá, nay đủ khoa phòng,
100 giường bệnh trong lòng yêu thương.
Nhiều điều phủ lấy giá gương
“Lương-y Từ-mẫu” thường xuyên giữ gìn.

Đa-ta ơn Cha, gương sáng như ngọn đèn,
Giúp con sức mạnh, đua chen với đời!
Trong tay Cha, mọi vật đổi dời...
Hiên hòa chân lý, biển trời mệnh mông!!

14. MÙA TÌNH THƯƠNG

(Mỹ-tú, Sóc-trăng 1980)

Giáng sinh là mùa của tình thương,
Dòng suối nước ngọt ngát hương thơm lành.
Cao xa vơi vơi mây xanh,
Bao la bát ngát khắp lòng Đại-dương!

Vì chúng con lầm lối lạc đường,
Cha già từ ngôi báu, xuống trần cứu dân.
Hy sinh thân xác để trả nợ nần,
Cứu con thoát khỏi gông cùm khổ đau!

Tình thương của Cha kỳ diệu nhiệm màu,
Như mây như gió, ngọt-ngào diệu êm!
Thức tỉnh con trong cánh tay mềm,
Mang về tổ ấm, non bồng cõi Tiên!

Đa tạ ơn Cha, đức-hậu, nhân hiền,
Bên con âu yếm, dạy khuyên hằng ngày.
Dù con đang gánh chịu đắng cay!
Có Cha điều dắt, chẳng thay đổi lòng!

15. TRƯỜNG T.H.Y.T. HẬU GIANG 1996

(Thành phố Cần thơ)

Ngôi trường Y-tế thân yêu,
Cần-thơ vú- mẹ mỹ miều miền Tây.
Chuông nhà Thờ nghèn nghẹn đầu đây,
Lời than của Mẹ, vòng tay nghĩa tình!

Hôm nay ngày mừng lễ Giáng-sinh,
Loài người từ chối chân-tình của Cha.
Con đang lên lớp, bụi phấn mờ lò,
Lòng nghe đau đớn, xót xa nỗi niềm!

Nhìn lớp học ngỡ ngác yêm liêm,
Gà con mất Mẹ, vía hồn lang thang!
Lời Cha “thước ngọc, khuôn vàng”
Lưới người bao bọc, khó lòng giải phân!

Nhìn các em hoa trắng trong ngần,
Cỏi đời vật chất, áo bà-ba thụng thình!
Đau cho mình, xót thế hệ trẻ điều linh,
Xin Cha ban phước, tỏ tường đúng sai.

Tình Cha như ánh sáng ban mai,
Thái-dương ló dạng, sáng soi tim người.
Phương trời xa, mây gió chơi vơi,
Cho con gởi gắm, làn hơi về chiều!!!

16. GIÁNG-SINH ĐẦU TIÊN

(Ở VÙNG ĐẤT MỚI 1997).

Nơi đây, mới thật con Cha
Phương trời tuyết trắng, nở hoa trong lòng!
Hoa xinh, nhụy thắm, hương nồng,
Đây nguồn ân phúc, ngóng trông muôn người.

Sáu mươi năm, bèo dạt nổi trôi
Miền Đông diệu vợi, lá xanh bốn mùa.
Núi đồi, thôn xóm, nương rẫy đầy hoa,
Mãi mê bay lượn, tình Cha hững-hờ !

Trần gian thất lạc ngẩn ngơ,
Đau chân há miệng, lẩm lời thở than !
Cỏi trần lấm cảnh trái ngan,
Cha luôn cứu vớt, cho con về nguồn.

Tình Cha mang-mác, dòng suối trào tuôn,
Gió mây che chở, ấm lòng con thơ.
Đem con bình yên, về đến bến bờ
Khung trời hoa-mộng, tiếng tơ diệu dàng!

Đời con như quyển sổ sang trang,
Tẩy sạch vết bẩn, trái oan cỏi trần.
Hồn con sản khoái láng láng,
Được Cha thả thê lời vàng nghĩa sâu!

Đa-tạ ơn Cha, đức độ nhiệm màu
Nhìn Cha vinh hiển, nghiệp cầu bướm hoa.

17. GIÁNG SINH 2006

Chúa đến, bầu trời rực sáng,
Cả thế gian hồ hởi mừng vui!
Chúa là ánh sáng, là cuộc đời!
Đêm Đông giá lạnh, khơi ngòi mùa xuân

Trần gian đang lầm lối, lạc đường,
Sống theo xác thịt, không biết mình là ai!
Tình thương Người soi sáng tương lai,
Tìm con chiến thất lạc, ôm vai quay về.

Giúp đàn con rời khỏi bến mê
Rửa hồn thanh khiết, tìm về với Cha.
Vượt qua mọi thử thách phong ba,
Vàng được thử lửa, vàng càng long lanh.

Tình Cha, trời đất mệnh mông,
Vui chi tạm bợ, để lòng Cha đau!
Tìm Cha tuyết trắng phau phau !
Há đâu, con lại thay màu tang thương!

18. ĐÊM NOEL

Đêm Noel giữa mùa đông lạnh lẽo,
Không gian mờ, lạnh bút chơi vơi.
Mặt đất liền, tuyết trắng xóa trải phơi,
Mặn nồng, ôm-ấp, nhắc lời thân yêu!

Đường yên lặng, cây trụi lá hắt-hiêu,
Thì thảm, rả rích, chác chiu đợi chờ.
Trong nhà ánh sáng chói lơ mơ,
Nhạc vàng êm diệu, tiếng tơ gọi mời

Cành cây thông, hoa lá lả lơi,
Lập lòe ánh sáng, đón mời Noel
Quà tặng chồng nhất dưới trên,
Ngước nhìn bè bạn ân riêng thì thầm.

Thân Cha là tổ ấm gia đình,
Niềm vui rộn rã, ngắm mình trong mơ!
Tạ ơn Cha, phúc huệ đang chờ,
Khung trời diệu vợi, lời thơ tuôn tràn...

Quà tặng đáng giá ngàn vàng
Như tia nắng ấm, dẫn đường con đi!
Cỏi đời còn lấm hiểm nguy ,
Cha luôn ở cạnh, thăm thì với con!

19. ĐÓN CHỜ

Con dọn, sửa sang nhà cửa,
Kết hoa đèn, trang trí cây thông.
Trước nhà giăng đèn, kết pháo bông,
Màng đêm buông xuống, màu hồng sáng choang.

Nhìn đi ngắm lại sửa sang,
Cha đứng cạnh, nhìn con mỉm cười.
Mắt Cha hiền diệu ngọt bù,
Lời Cha êm ái như lời mẹ ru !

Cha ơi, Cha đức độ hiền từ,
Hy sinh tất cả chỉ vì chúng con!
Gương Cha sáng tỏ trắng rằm,
Ban ơn trần thế, lỗi lầm xóa tan.

Hằng năm Cha lại viếng thăm,
Niềm vui mở hội trong ngàn trời sao!
Cha ơi, cỏi đời còn lấm đảo chao,
Tình Cha êm ái, ngọt ngào trong tim!

Ngày ngày con ngắm con nhìn
Gia đình vui vẻ, nhạc vàng xuyên sao!
Đa tạ ơn Cha , ánh sáng trời cao
Thiên-đàn hạ-giới xiết bao nghĩa tình

20. GIÁNG SINH 2007

Trong nhà rực sáng ánh đèn,
Chín tầng mây thắm ngợp trong đèn vàng.
Cha ta huyền diệu cao sang,
Nhìn con chúm-chím chứa chan nghĩa tình!

Mỗi năm Cha viếng một lần,
Gia-đình hoa gắm trong lòng tay Cha!
Long lanh ánh sáng ngọc ngà,
Bên ngoài đèn chớp chói lòe đêm đen.

Khí trời lành lạnh tở vương,
Tình Cha sưởi ấm, phổ phượng rộn vui.
Nhà nhà từng dãy nối đuôi,
Đèn màu đủ sắc, tiếng thơ thì thào...

Cỏi đời còn lắm tối tăm,
Người đời chất chứa hận thù lẫn nhau!
Lòng Cha trĩu nặng sầu đau !
Mặc dầu khoảng chốc, lòng đau đau lòng!

Thoáng nhìn mặt đất mênh mông
Trải bao thế-hệ, sầu đông vui đây!
Ngàn sao giăng bữa đó đây
Con ơi, con hỏi, thân gầy lệ rụng!!!

21. CHÚA GIÁNG SINH

(2008)
(Tập thơ Ngợi ca)

Đêm Đông giá lạnh, Chúa sinh ra đời
Thiên-thần reo hát, sao trời hoan ca.
Đất trời nay đã thuận hòa,
Bình yên nhân loại cho người thiện-tâm.

NARY một nữ Đồng trinh,
Thánh linh lựa chọn để sinh con trời.
Về xác thân, Chúa là con người,
Thần linh chiếu sáng, rạng ngời từ Cha.

Huyết tình thương từ bời thân ngà,
Gội rửa trần thế, nhớt nhơ cỏi đời!
Phước cho ai suốt đời chỉ biết vâng lời,
Được Cha thương xót, trọn đời nguy nga!

Cha là nguồn sống, như bản hùng ca,
Sáng soi tâm trí, nở hoa thiện lành !
Năm Châu, bốn Bể đón nhận lòng thành,
Cùng chung truyền thống, cội nguồn từ Cha.

Chúa HÒA BÌNH, kỳ diệu quyền oai,
Loài người trên mặt đất hiệp hòa với nhau!
Tình Cha mang mác như dải lụa màu,
Bao trùm vũ-trụ ngợi ca ân vàng!

22. GIÁNG-SINH 2009

Hằng năm mỗi độ cuối Đông,
Nhớ ơn Cha đã xuống trần cứu con.
Tình Cha là nguồn sống nghĩa ân,
Niềm vui, hạnh-phúc, bình-an cỏi đời!

Cha ơi, cỏi đời vực thẳm chơi vơi,
Mưa to, bão táp, trắng mờ, đèn lu!
Đội ơn Cha, ánh sáng lưu-ly,
Sáng soi, thức giấc lương tri loài người!

Phải chăng Cha đang thử-thách cỏi đời,
Dũa mài, gội rửa, luyện tôi từng kỳ!
Tin Cha, con chẳng dám nghĩ-suy,
Cha là đấng Tạo-hóa trị vì ngôi cao!

Tạ ơn Cha, ân-đức tuôn trào,
Núi reo, biển hát, gió gào mênh mang!
Đời người sớm nở tối tàn,
Do Cha sắp đặt, ước mong nương nhờ!

Giáng-sinh ơi, ý nhạc lời thơ,
Đèn hoa lấp lánh, khung mờ tuyết rơi.
Suối tình thương vĩnh-cửu, tuyết vơi,
Cho con sức mạnh, vượt qua đêm dài!!

Iowa, Mùa Giáng-sinh 2009
BS Tô đình Đài